

מסורת הש"ס

(א) שבת קמ"ז: (ב) [מנחה]
מפי ר"ג שחול גורם כאן:
ש"ת כחזו בנריות לא גורא.
(ג) [לעיל פה: (ד) [קידושין
ג: וש"נ: (ה) [גי' ר"ף
ורא"ש רכ"א] וכד"י רב,
(ו) [לעיל פה: (ז) [ב"מ:
דבנ"ה: (ח) [לעיל פה:]

גנהות הב"ח

(א) גם' אלמלא קני והדר
תני וחורבא מחזיר:

מוסף רש"י

ומציחה בחלון. הממוכה
לסמל המרחץ ושבת קודש.
ומותבין אשמעתין. יש
לי להשיב על דברי (קדושין
ב:) אשמעת עמנו (גמין
דח) ארדיה גוסייה קא
מטיב (מוחזות חס).
הרץ עלך ביצר
משתהמין

רבינו חננאל

[illegible]

אנשי עבריהו. בעלי מלאכה היו: מספג אדם. כיום עוד יושבת
אם רחץ בזמן מסתבב בלונגוניה ואין חוששין שמה יסחוטו: לאליירין.
בגלתי: על אוטו דרך. סמטה: אף מביאה בידו. ואין חוששין שמה
ישלחו: וסחוטו: על שטו. סמטה: מליה מתרת בגווערלע לרענן אלה
למלאות: אבל לשטור. שופטין בנקב

למים אסור ממני שהיה מוליך
השופך חוק למחילת הוונסטרל: א
בין לו שפוק דמנן במתניו [ולקח חר
שפוחות מארבע אמות אין שופך
למכור מים בשבת אלא"כ עשו על
השופך גומא מחוקק אפסית ומני עלה
[ושפך] ואפי"ש שנתמלאתה שפוחות מנעוד
יום שופך לה מים בשבת ואף על פי
שהמים יוצאין הימנה לרה"ר: הפס
סימני מילא המים עשויין לבלות
ולבטל בעקבך הלכך יספיק
אדעתא דליצילו בדוכסיהו קא
ספיק ואז נפקי לבר לאו מחשבתו
לבר הוא ולא נחקיקה מחשבתו ושרי
לחילוי אכיוון נפקי ממש ליכא הכא
כדשות היחוד נפקי אכל הכא מדיע
דידי דודאי נפקי ולא מימין: אפילו
לשוק נמי שרי דליחוי לא ידכסת
ליה דליפקו לנכרי אכל חר הפוחות
מארבע אמות יחא ליה דליפוק חר
של אילנך את חזרו הלכך בעי עוקה
דבעוקה יחא ליה לליצילו:
בפסוקה. שאני רחוקה ממחשבות
במשך היתה גזירה עמוס. ואז
שמי שאני גזירה ממנה עשרה
ולא ממני שכן הפלג בהש"ס גזירה
אלא במשך דמנן במתניו בלאשי חר
ומרסקת ועד לרב מה לי גזירה או
גזירה לא איחוי דלמך [לפי ד' פס:]
נמה לא בשלול ולא בזריקה שהיה
אסורין ועוד מהא מתניתא מוסיפין
מחובתא לשמאל בשפיקין לעיל [פס:] ודאי
הא נמיא דהיינו גזירה שרי

אוקמה היכי מותיב לה ואבדי דמרה
נעון דקיימן בגו עשרה דרדיי מאי
מדושיה: **עליונה מופרס**. כדמארנין
לדין משמים תחמונה בעליונה אלף
דכר אורי זריקת משך ארבעה טפחים
ורב לעממה דאמר לאי גזל אומר
על חצירו דרך אורי: **יש חכם בשבת**
ואורכה מחורב בעלים. שבתא סיד'
דהכי קאמר מותר לגזול בשבת
רשויא להשחמט בה בחורבה על
חצירו וטעמונה כי היכי דרגיז על
בחור ואולי וסמך מורבה אין בעלים
על כרחו איסור שבת מחזירה לבעלים וירצין להחזירה ואין קנינה לו
כל שבת דמורבה מחזיר הגזילה לבעלים ואסור להשחמט בה: **אמאי** לא
בחור ואפסי' כיון דרגיזי על אסרה עלה: **שעשו**. אותה מחזיל שם
שחמט בעליונה ומי אכרי עלה: **גלוי גלוי אשמו**. תחמונה בעליונה
שבת: **מתני'** **אין שופכין לתוכה מים כו'**. מפרש לה בנמ': **טוקין**
שחמטק פסחים החלל שלה: **בין מצפנים**. בין שעשה לוקח בחור
לכסות פיה בנכנסים שיפלו המים מידיו לתוך מקום פסור: **בזי**. חרץ
ברה". קים לו כלבצע אמות יש שיעור השנה בהם שפחה מים שבת
חיימי דיש לו מים מבע"י כיון דרוב ימות השנה עשין ליבעל הכי מי
לא שפוק מתכין ללו איסורא דאורייתא איכא דהא ללו ברה"ר זריק'
לא יטעון על פי היבז. כלומר בחור החרץ ואפי' שיש אורח מכאן
להדיא ובנה לרשות הרבים והרואה אומר ששופכן סתור ליתאמו ובעי
מים בשבת: **דיוטאות**. עליות וחצר פסחה מארבע אמות לפניהם
האחת לא עשו: **במ' מ'**. אחר פסחה מארבע אמות קאי דמשמע
עפרה שלא יעלה בארבע דבימות החמה מוקמינה לו למתני' לקמן בבבית

[illegible]

כיצד משתתפין פרק שמיני עירובין פת.

הנני תיבתי והנני לא תיבתי. מימה לרבי דנחמ' שנת צפרק הורק (דף ק:) אמרין דשופרין דספיה שדי להו אדופי דספיה משום דכחו בצרמליה לא גזר ואע"ג דנפלו מיד לצרמליה ומיהא טעמא נמי ליסתרי הכא ואפילו לינשא בתרא לא שריא לשפוך אלא

דב"ר בקונטרס וי' לומר דבזוהר
פעמים עשורין מננה המים הולך
מיד על מקום שפירא דהררים
מהלכת צדקק מים והוי כמו צדקות
הררים ופלו כלל בזוהרלות
אכל ספיה מלך שפירא לגמרי
שמהלך פלו לרקק:

תקף לה רב שיזיב
הני תיימי והני לא
רבה בר רב הונא
שרי לשפוך אסור
מר בר שיזיב פשימא
הני תיימי והני לא
גוזזטראות זו וכז'
לא שנו אלא בסמוכה
ממותרת ורב לשעמיה
אוסר על חבריו דרך
אורב יוסף אמר רב
בית וחורבה מחזיר
אמרת יש גזל בשבת
מחזיר לבעלים אלמא
דין גזל בשבת כיצד
אמר רבה 'ימוחביני'
וראות זו מעלה מזו
גזל בשבת אמאי
הבא במאי עסקינן
שותפות אי הכי כי
דעשו לתחתונה גלי
הך לארבע אמות
ותתא מוחביני אמות

בשבת אא"כ עשו לה עוקה מחזקת סאתים מן הנקב
מכפנים אלא שמבחוץ צריך לקמור מבפנים אין צריך
ר' יב' שהוא קמור ארבע אמות ברה"ר שופכים לחובו
יו"ג או חצר מאה אמה לא ישפוך על פי הכיב אבל
ירדן לכיב והחצר והאכסדרה מצטרפין לארבע אמות
נגד זו מקצתן עשו עוקה ומקצתן לא עשו עוקה את
שלא עשו עוקה אסורין: גמ' מ"ט אמר ר' רבה מפני
סאתים מים בכל יום בארבע אמות אדם רוצה לזלף
פחות

ב' צוולטן כשאר גולגים ונעשית רשותו ודורשנו מחיר לבעלים משמע
 א"ר אסור להשתמש בה: **יש דין גול**. דין השבח גולה נוהג בדשות
 זמא. כל רשותא דעליונה היא ומתחנהו וז' שלא דעין מחשבת
 ליונינה בשותפות: **א"ר כי עשו**. בני מתחנהו לתחתונה אם יש להם
 דסקלקה נפשה בשבת מיה דהא מחילה וז' אינה נעשית אלא להיתר
 ודמא: **ספחים**. בגמ' מפרש טעמא דשעורא: **מן סניק ונמטה**.
 חזר כי שפאיה דברא' סמוך לחצר: **אלא שמכחון לריר לקמור**.
 עשו לקחן שופטין שכתב ר"ה ר"ר: **סוף קמור כחץ קמור אמות**
 ס' עשו להסתפק בכל יום: **שופטין לחוכו**. דתימי מ"א ואי נמי לא
 כי נפקי לבדאי לאו הכי אריון וכו' דלא נתקיימה מחשבתו שרי
 דו אינה גופיה אלא מחילתו ויאלץ הלך כי מיוסין שרי לכתחילה:
 דו יתאמו מאה אמה אמה אמה ויבלע ק"ל דבגופיה' קל שפך מקלתי
 וילפיקו דלמחר בגמ' (ע"כ) שמה אמה יאמרו גמורו קל פלוגי מקלתי
 ושופטין בה מ"מיה: **מקלסם**. בני האמת עשו עוקה בחצר וכו'
 דהא ארבע אמות שרי: **אדם רועה גולגין**. שראיהו היא גולג' להדיק
 (אש) וכו' דרועה גולגין אי נמי שפך להו ונפקי לא מתקיימא משבתו:
 פסוק

[illegible]

עין משפט
גר מצוה

לֹא אֶמְנֶה עִבְרִית מְהֵרָה
 שֶׁתִּהְיֶה הַלֵּל בְּעוֹר
 שֶׁעֲלִים הִיא שֶׁאֵל עוֹר
 מִתָּה:
 לֹא ב' מִי שֶׁפָּתַח מִתָּה
 שֶׁתִּהְיֶה עוֹר שֶׁתִּהְיֶה
 לְאִוֶּן כִּי עוֹר שֶׁעֲלִים הִיא
 כִּי שֶׁנֶּה עֲלִים הִיא:
 לֹא ב' ד' מִי שֶׁפָּתַח מִתָּה
 עֲשִׂינָה הַלֵּל בְּעוֹר
 עוֹשִׂים שֶׁעֲלִים הִיא:
 לֹא ה' מִי שֶׁפָּתַח מִתָּה
 שֶׁתִּהְיֶה עוֹר שֶׁתִּהְיֶה
 לְאִוֶּן כִּי עוֹשִׂים הִיא כִּי
 שֶׁנֶּה עֲלִים הִיא:
 לֹא ו' מִי שֶׁעֲלִים הִיא
 עוֹשִׂים שֶׁעֲלִים הִיא:
 לֹא ז' מִי שֶׁעֲלִים הִיא
 עוֹשִׂים שֶׁעֲלִים הִיא:
 לֹא ח' מִי שֶׁפָּתַח מִתָּה
 עֲשִׂינָה הַלֵּל בְּעוֹר
 כִּי עוֹשִׂים הִיא כִּי שֶׁנֶּה

רבינו חננאל (המשך)

בחורק אלא היא תיך
 חרבה ויחיר לבליעם
 כמות שחנה בעצתה אלא
 אלא קנאה, אלא מנה
 והחיות כח קנאה, אלא
 רבה ויחסיקין על פיה
 השמעה ויחסיקין על פיה
 ברשות חבירי בניולה
 החתחת בניולה קנאה
 התגן שתי גוויטאות
 וזו למעלה מזו שעה
 לעליית חמציג למעלה
 ולמטה ועד שעה של
 חמציג עשירה, אלא שעה
 להתחתה שחיתן אסורות.
 והא' העלינה החתקה
 מעבר על בני החתחתה
 בניולה, ואם כן הוא כי
 שרן בשעת חמציג
 הגולה, אמאי' [עליית]
 [הוא] על חמציג
 למעלה ולמטה ותי
 להתחתה אסורות] דלא
 העלינה ורופסה, רגל
 עלינה אמאי אסורה
 היה ש' על חמציג,
 ורשעה התחתה שחיתן
 ועד היה חתחתה בקוה
 אלא מקרתי שחיתן
 אסורות עד שיערבו.
 ש"מ שאין גוש בלעם
 ובי לא אחז אסורת
 על חבתתה, ופירי רב
 ששח כנח שחיתן דעה
 כשפותה, עלית דעה
 דלא [מנחה] (מכח)
 גזילה קאה, ונעשו
 כאלו שני חמים בחצר
 אחת שצוריקן עירוב.
 ומקשינן א' הכי כי חמציג
 להתחתה נמי חמציג
 למעלה כתיבין, ועד שעה
 למטה חתיגה אסורות
 עד שיערבו, דהא אמרת
 נעשו כשני חמים בחצר
 אחת, ויפריקין כיון דחזרו
 ושח להתחתה חמציג
 למטה סליקן נפשיה
 תהלינה, דלא
 דעה לא יחזא ליה
 שחיתתה כדרי, ויחסיקין
 "הויין חלוקה כתיבין,
 אבל כל אחת וחתה
 לעצמה, לפיכך חתה
 מותרות, ויחסיקין
 חתנה כי יחסיקין החי
 עש, שח דריש, החי עש
 שח, והבאת אסורות
 החי גוויטאות, ר' אבא
 ר' יוסי תרשאו
 אסורות במשנתהוה ורן
 התקב אבל משנתהוה
 חתנה מותר, ותי כן

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones